

ELEFANTEN I RUMMET

Elefanten bara stod där i rummet, mitt emellan dem. Med bakändan mot honom och snabeln viftandes framför henne.

Den visste mycket väl att den störde men gjorde sig ingen brådska att gå i väg och lämna dem i fred. Tvärtom så blandade elefanten sig ytterligare en drink, som den drog i sig i ett svep, och fortsatte sedan att pladdra på med henne. Den skröt om sitt innehållsrika liv och alla sina storslagna planer, som det oftast aldrig blev någonting av med.

Ju mer den drack, ju mer rosa blev den. Ju mer den drack, ju oftare skvätte den iväg strålar av urin mot honom. Kanske var det därför han stördes mer av elefantens närvaro än vad hon gjorde. För att den ständigt pissade på honom. Och för att den alltid hånlog efteråt.

Han var så less på att elefanten dök upp i tid och otid mellan dem men visste att det inte var någon idé att prata med henne om det. Hon ville ändå inte lyssna på vad han sa. Hon tycktes inte störas av elefanten och menade att den inte alls var så stor som han påstod. I hennes ögon syntes den knappt och var dessutom helt oförarglig. Han var bara fånig.

Fast hur fånig kunde han egentligen vara. Det var ju en

elefant i rummet! I deras hem! Den skulle inte alls vara där. Den borde befinna sig i en bur på ett zoo eller på en cirkus. Eller ännu hellre, ute i det fria i ett annat land. I en helt annan världsdel. Den skulle definitivt inte stå där mellan dem och pissa på honom. Varför såg hon inte det? Varför förstod hon inte det?

Han förvånades alltid lika mycket över hur elefanten fick plats att röra sig i rummet utan att riva omkull något. Den var smidig för att vara ett så klumpigt djur och var smart nog att inte lämna några spår efter sig. Än mer förvånande var hur den lyckades klämma sig igenom den lilla dörröppningen utan att den gick sönder. Att den tog sig in i deras hem förstod han berodde på att hon lämnade bakdörren lite på glänt. Att hon aldrig stängde till den helt, fast hon hade lovat honom det.

Ibland tvivlade han dock, fick lite dåligt samvete. Kanske var elefanten inte så stor som han upplevde den. Den var kanske helt oförarglig, trots att den alltid lyckades dyka upp i de mest privata sammanhang. Den var kanske den ynkliga lilla varelse som hon påstod. Kanske var den alldeles ensam i världen och behövde hennes sällskap och medömkan, liksom hon behövde få känna sig betydelsefull och viktig för någon. Eller något.

Men han då? Varför kunde inte han också få vara viktig någon gång? Hon var ju viktig för honom, betydligt viktigare än alla elefanter i världen. Viktigare än precis alla andra djur i hela världen. Viktigast!

Inte mycket att göra. Han var helt enkelt tvungen att acceptera kolossen, som tycktes växa för varje gång han såg den. Snart skulle den slå i taket.

Men då kanske hon skulle förstå hur orimligt det var med en livs levande elefant inomhus. Då kanske hon skulle inse att de aldrig var helt ensamma, och att de knappt såg varandra längre på grund av det stora avståndet som uppstått mellan dem.

Då kanske hon äntligen skulle se elefanten i rummet och vilja tala om den. Och kanske också be den att lämna dem för gott. Han hoppades att det skulle bli så.

Oj, vad han önskade att det äntligen skulle få vara bara de två! Ensamma tillsammans i rummet till slut.